

“การเป็นครูที่ดีนั้น คือการเอาใจใส่นักเรียนในทุก ๆ เรื่อง คอยให้วิชาความรู้ คอยชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องในยามที่นักเรียนของเรามีปัญหา อาศัยเวลลอบ่มเพาะอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อให้นักเรียนของเราเติบโตอย่างมั่นคง”

คุณตีความหมายของคำว่า “คุณครู” อย่างไร? ดิฉันเชื่อว่าทุกคนมีคำตอบแล้วในใจ แต่ทุกคนคงมีความเห็นที่เหมือนและต่างกันบ้าง ตามความนึกคิดของตัวเอง ตอนที่ยังเป็นเด็ก ดิฉันมีความคิดว่า การเป็นคุณครูนั้นมันคงไม่ยากอะไรก็แค่ไปโรงเรียน สอนหนังสือ ออกเกรดให้นักเรียน แค่นั้นคงพอ แต่ตอนนี้ดิฉันได้รู้แล้วว่า สิ่งที่ยังคิดนั้น เป็นแค่บางส่วนของความเป็นครู เพราะการเป็น “คุณครู” ที่แท้จริง ต้องมีการอื่น ๆ อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการทำการสอนระยะสั้น - ระยะยาว การทำวิจัยในชั้นเรียน การจดบันทึกหลังการสอน อีกทั้งยังต้องดูแลเอาใจใส่นักเรียน ให้อภัย ให้ความยุติธรรม ฯลฯ ซึ่งทั้งหมดนี้จะนำพาให้นักเรียนของเราประสบความสำเร็จในชีวิต และเป็นไปตามเป้าหมายที่คุณครูอย่างเราได้วางไว้เพื่อนักเรียนของเราทุกคน

“กล้วยไม้ดอกบานฉันใด การศึกษาย่อมเป็นไปฉันนั้น” ประโยคนี้ดิฉันจดจำได้แม่นย่ำ ปัจจุบันดิฉันเป็นคุณครูในโครงการ Teach for Thailand วิชาที่ดิฉันสอนคือ วิชาวิทยาศาสตร์ ผ่านไปแล้วค่ะกับช่วงระยะเวลา 1 ปีการศึกษา ที่ดิฉันได้เข้าไปสอนนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ถือเป็นช่วงเวลาที่มีค่าสำหรับดิฉัน ทำให้ดิฉันได้รู้ว่า แท้ที่จริงแล้ว การเป็นครูที่ดีนั้น คือการเอาใจใส่นักเรียนในทุกๆ เรื่อง เปรียบได้ดัง ดอกกล้วยไม้ที่รอวันผลิดอกสวยงามให้ผู้คนได้ชื่นชม ซึ่งจำเป็นต้องใช้เวลานาน ถ้าเราละเลยไม่สนใจ ไม่รดน้ำ ไม่ใส่ปุ๋ย ต้นกล้วยไม้ของเราจะตายและคงไม่มีทางที่เราจะได้ชื่นชมดอกกล้วยไม้ผลิดอกอันสวยงามงดงามได้ เปรียบได้ดังนักเรียนของเรา เราควรดูแลเอาใจใส่นักเรียน คอยให้วิชาความรู้ คอยชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องในยามที่นักเรียนของเรามีปัญหา อาศัยเวลลอบ่มเพาะอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพื่อให้นักเรียนของเราเติบโตอย่างมั่นคง และผลิดอกกล้วยไม้แห่งความสำเร็จด้วยตัวของเขาเอง ให้คุณครูได้ชื่นชมความสวยงามเหล่านั้น

ช่วงเวลาที่เหลือต่อจากนี้ ในฐานะครูของโครงการ Teach for Thailand ดิฉันจะปฏิบัติหน้าที่ของความเป็นครูให้ดีที่สุด พัฒนาตัวเองอยู่เสมอ ด้วยความเชื่อมั่นว่า “สักวันหนึ่งเด็กไทยจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาในเรื่องของการศึกษา อย่างทัดเทียมกับชาติอื่น ๆ” และดิฉันยังมีความเชื่อว่า “การศึกษาอาจไม่ใช่สิ่งที่กำหนดทุกอย่างในชีวิต แต่การศึกษาคือเป็นสิ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราดีขึ้นได้”

ตลอดระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ดิฉันมั่นใจที่จะตอบอย่างภาคภูมิใจว่า เรายังมั่นใจใจที่ทำให้ดิฉันเดินทางมาในเส้นทางของการเป็นครูจนถึงทุกวันนี้ได้นั้น ก็คือ “นักเรียนทุกคน” ในทุก ๆ วันที่ยังไปโรงเรียน ถึงแม้ว่าจะมีเหนื่อยมีท้อในบางครั้ง แต่ก็มักจะมีสิ่งที่ดี ๆ ที่ดิฉันได้รับจากนักเรียนอยู่เสมอ อย่างเช่น ในคาบวิชาวิทยาศาสตร์ คาบเรียนหนึ่ง ดิฉันสอนเรื่องหินประเภทต่าง ๆ เมื่อดิฉันอธิบายเนื้อหาในบทเรียนจบ ดิฉันให้นักเรียนทุกคน ท่องประเภทของหิน โดยให้นักเรียนท่องพร้อมกันทั้งหมด จะได้รับแต้มสะสมของดิฉัน 30 แต้ม ซึ่งแต้มสะสมนี้ จะเป็นคะแนนจิตพิสัย และถ้าใครที่ท่องได้มากที่สุดจะได้รางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ จากดิฉันไป ดิฉันสังเกตได้ถึงความกระตือรือร้นของนักเรียนในคาบเรียนนี้ และสิ่งที่ทำให้ดิฉันประทับใจมากที่สุด คงเป็นนักเรียนชายที่เกเรคนหนึ่ง ซึ่งทุกครั้งเขามักจะไม่ค่อยตั้งใจเรียนวิชาของดิฉันเท่าไร แต่คาบนี้เขากลับตั้งใจ และมากองประเภทของหินกับดิฉันเป็นคนแรก ๆ ของห้อง นับว่าเป็นสิ่งที่ดิฉันปลื้มใจเป็นอย่างมาก มันทำให้ดิฉันสัมผัสความเหนื่อยล้าไปได้ทันที

ดิฉันอยากเห็นนักเรียนของดิฉันทุกคนได้ทำงานที่ดี เมื่อพวกเขาเรียนจบไปแล้วสามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้ มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม

คงจะดีไม่น้อย ถ้าวันหนึ่งนักเรียนของดิฉัน กลับมาหาดิฉันในชุดรับปริญญา แล้วบอกกับดิฉันว่า “ครูหนูทำได้” แล้วดิฉันก็จะบอกกับนักเรียนของดิฉันว่า

“ถึงเราจะไม่ได้อยู่ในโรงเรียนที่ดีที่สุด ถึงทางบ้านของเราไม่พร้อมมากนัก แต่ถ้าคนเรามีความพยายาม มีเป้าหมายในชีวิต และไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ขยันศึกษาหาความรู้ เราก็จะประสบความสำเร็จในชีวิตตามที่เรามุ่งหวังและตั้งใจอย่างวันนี้”

พรวิมล สว่างชม (ครูก๊อຍ)
วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ

